

1 skyrius

Liko keturios naktys

Tą ketvirtadienį išžengusi į klasę panelė Kornfyld niekaip negalėjo suvaldyti saldaus žiovulio.

Ir ką tas Mortimeris Morisonas sau galvoja – pabudinti ją vidury nakties? Magiškosios gyvūnų krautuvės savininkas jau plaukia keltu, artėja

prie Vokietijos krantų. Laive taip nuobodu, kad nuolat jai skambinėja.

Na, tiek jau to, svarbiausia, kad savaitgalį jis, kaip sutarta, grįžtų...

Panelė Kornfyld dar kartą nusižiovavo.

– Panele Kornfyld, ar praėjusią naktį per ilgai stebėjote žvaigždes? – paklausė Džo, kaip tik įėjęs pro duris lydymas pingvino. Įžūliai išsišiepė, o jo pingvinas patrakėliškai sukleno snapu.

– O gal vaikštinėjote mėnesienoje? – pridūrė Silas, Džo draugas. – Ne, žinau! Per pilnatį jūs pavirstate vilkolakiu, tiesa? Žinoma, magišku vilkolakiu...

Silas kumštelėjo Džo į pašonę ir suprunkštė.

– Labai juokinga, Silai, – atsakė mokytoja. Buvo per daug pavargusi, kad elgtųsi griežtai. – Deja, mano vakaras nebuvo toks įdomus. Pirmiausia taisiau jūsų matematikos kontrolinius, po to įsitraukiau į vaizdo pokalbį su...

– ...ponu Morisonu? – susijaudinusi šūktelėjo Ida, kartu su lapinu Rabatu žengdama į klasę. –

Ar jis vis dar kelionėje? Gal greit atveš naujų magiškų gyvūnų? – Idos kasos švysčiojo iš džiugaus susijaudinimo. – Manyčiau, – mergaitė mostelėjo į Silą, – jis pagaliau turėtų gauti savo naktinį šliužą. Arba kirminą. Arba tarantulą!

– Mielai! – atsakė Silas ir eidamas pro Idą tyčia ją stumtelėjo. – Bet koks gyvūnas geriau už tavo smirdžių lapiną. Arba tavo šleivą paikšę vėžlę! – šūktelėjo Silas Beniui, kaip tik einančiam pro duris su batų dėžute po pažastimi. Benis nuraudo.

– Kvailys, – sumurmėjo.

– Įkvėpt, iškvėpt, – pasigirdo iš batų dėžutės. – Nesileisk supykdomas!

Tas balsiukas, žinoma, buvo Henrietos, magiškos Benio vėžlės.

– Geltona kortelė, Silai! – griežtai pasakė panelė Kornfyld. Kai kalba pasisukdavo apie magiškus gyvūnus, ji nesuprasdavo juokų.

Panelės Kornfyld klasėje buvo dvidešimt keturi mokiniai. Dvylika berniukų, dvylika

mergaičių. Kai kurie vaikai, tarp jų Ida, Benis ir Džo, jau turėjo magiškus gyvūnus. Visi kiti labai jų laukė. Kiekvienas klasės vaikas svajojo, kada ateis jo eilė.

Su magišku gyvūnu patirsi įdomiausių nuotykių ir įsitaisysi geriausią draugą, kokį tik gali įsivaizduoti! Juk su magišku gyvūnu gali kalbėtis!

Tiesa, tik su savo. Todėl dabar Benis vienintelis girdėjo Henrietos balsą iš dėžutės: „Įkvėpt, iškvėpt!“ Berniukas piktai dėbtelėjo į Silą ir nuėjo į savo vietą.

Panelė Kornfyld išdalijo užduočių lapus. Klasė uoliai kibo spręsti, o ji atsinešė iš mokytojų kambario puodelį stiprios kavos. „Daug geriau“, – pagalvojo, traukdama šnervėmis gėrimo aromata. Nuotaika pamažu taisėsi. Mokytoja įsitaisė prie stalo, tabalavo kojomis ir gurkšnojo kavą iš mėlyno puodelio su auksinėmis žvaigždutėmis.

Ida žaibo greičiu išsprendė užduotis ir akies krašteliu stebėjo mokytoją. Panelė Kornfyld buvo keisčiausia mokytoja, kokią tik jai teko matyti. Šiandien ji mūvėjo džinsus, vilkėjo ilgus dryžuotus marškinėlius ir buvo apsiautusi vyno raudonumo aksominiu apsiaustu. Spalvotu laku nulakuoti kojų nagai kyšojo iš medinių sandalų. Dar nepamirškim dviejų mezgimo virbalų garbanose. Mokytoja mėgo kalbėti apie „pasaulio stebuklus“, kaip ji tai vadino. Apie neištyrinėtus dalykus. Žvaigždžių dulkes, žvaigždžių pleiskanas ir žvaigždžių atvaizdus. Bet svarbiausia, kad tai ji pakvietė į klasę poną Mortimerį, Magiškosios gyvūnų krautuvėlės savininką.

Mokytojai surinkus pratybų lapus Ida spragtelėjo pirštais.

– Ar ponas Morisonas laiku grįš iš kelionės ir galės nuvežti mus į stovyklavietę savo omnibusu? – paklausė ji.

– Tikiuosi, – šnipštelėjo panelė Kornfyld, – antraip užkursiu jam pirtį!

Klasė sukikeno. Panelė Kornfyld ir ponas Morisonas – du keistuoliai. Kartais Idai atrodydavo, kad jiedu turėtų būti giminaičiai. Bent jau jų abiejų akys mėlynos.

Ida džiaugėsi, kad vyks į mokyklos stovyklavietę vykdyti projekto. Jie išvažiuoja jau kitą pirmadienį! Tik jų klasė, panelė Kornfyld ir ponas Morisonas kaip vairuotojas – taigi visi, kurie žino magiškų gyvūnų paslaptį. Visą savaitę Idai nereikės slėpti savo lapino.

Neturėdama magiško gyvūno Ida, žinoma, nervintųsi. Su kuo teks dalytis kambarį? Ar ilgėsis namų? O kai lapinas šalia, jai visiškai ramu. Dar keturios naktys namie, o tada – į kelionę!

Surinkusi užduočių lapus mokytoja sustojo prie lentos ir paėmė kreidą.

– Taigi, ko mums prireiks išvykoje į mokyklos stovyklavietę?

Vaikai ėmė rėkti vienas per kitą:

– Daug saldumynų!

– Švarių apatinių!
– Ausų kamštukų, jei kas nors knarks!
– Atskiro kambario! – sušuko Elena, didžiausia klasės pamaiva, ir jos magiškasis katinas Karajanas pritardamas sukniaukė.
– Vienučių nėra! – tarė panelė Kornfyld. – Nebent norėtumėte apsistoti įrankių sandėliuke...
Klasė sukikeno.
– Kokių dar bus pasiūlymų?! – sušuko panelė Kornfyld.
– Pliušinių žaisliukų! – prabilo Finja. – Jei kas nors pasijustų vienišas... – pridūrė tyliai.
– Atsargiai, mažvaikiai, – nusišaipė Silas.
Finja, kuri paprastai niekad per pamokas nesireikšdavo, nuraudo. Ji buvo viena iš Elenos draugių ir paprastai likdavo jos šešėlyje.
Panelė Kornfyld užrašė ant lentos „Pliušiniai žaisliukai!“ ir mostelėjo į Silą.
– O ką tu įsidėsi į krepšį, Silai? – paklausė ji. – Be ausų kamštukų ir apatinių?

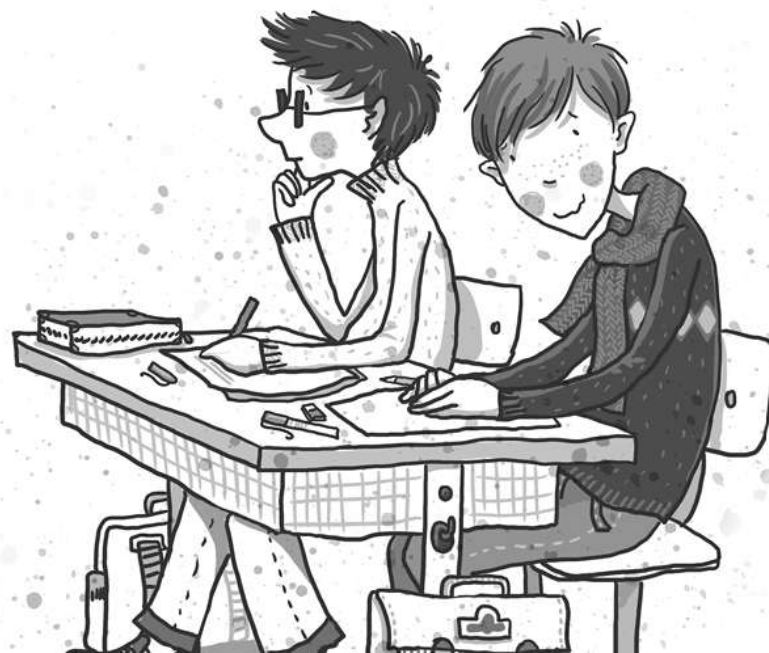
Klasė juokėsi, Silas svarstė.
– Kišeninį peiliuką, kompasą, žibintuvėlį,
bezdalą pagalvėlę, – pasakė jis.
Džo suprunkštė.
Panelė Kornfyld atsiduso.
– Kišeninis peiliukas ir bezdalą pagalvėlė liks
namie, kitus daiktus – maloniai prašom. Kokių
dar minčių turite?
– Vadovėlių, sąsiuvinų, piešimo bloknorų ir
pieštukų, – pasiūlė Ida.
Klasės vaikai suvaitojo.
– Krepšinio kamuolį! – sušuko Džo.
– Futbolo kamuolį! – sušuko Silas.
– Kosmetikos, – įsiterpė Elena.
– Nagų lako! – sušuko Silas.
– Mobiliuosius? – spėjo Finja.
Panelė Kornfyld užrašė lentoje šiuos punktus:
muzikos instrumentų ir kompaktų linksmajam
vakarui, stalo teniso ir badmintono raketės
popietėms, patogių kojinių ir sportinį kostiumą,

siaubo istorijų, anekdotų knygu... Mokytoja
pasisuko į Finją.

– Mobilijų negalima. Kas norės
pasiskambinti į namus, galės pasinaudoti
taksofonu. Tam tereikės pašte nusipirkti telefono
kortelę.

Finja uoliai sulinkčiojo.

– Ir nepamirškite tvirtų batų! – pasakė panelė
Kornfyld. – Mūsų stovyklavietė puikioje vietoje,
tarp galingų kalnų. Ten galima šauniai
pasivaikščioti. O nuobirynuose netgi paieškosime
fosilijų.

– Fosilijų? – nustebė Silas.

– Toje vietovėje prieš daug daug milijonų metų buvo milžiniška koralų pilna jūra, – paaiškino panelė Kornfyld. Dar ir šiandien ten aptinkama dinosauro, pirmųjų krokodilų ir strėliauodegių vėžių pėdsakų.

– Ar yra ir tiranozauras? – įsiterpė Silas. – Arba stegozauras?

– Visai gali būti, – atsakė mokytoja. – Visa tai sužinosime muziejuje.

Ida nusprendė iškart po pamokų užsukti į biblioteką ir pasiskolinti kelias knygas apie išnykusius gyvūnus, kad pasiruoštų.

Jai ėmė rodytis, kad panelės Kornfyld nuotaika gerokai pasitaisė. Ar gali būti, kad ir ji labai džiaugiasi būsimos savaitės planais? Visa savaitė be pamokų tvarkaraščio, be namų darbų, be kolegų mokytojų ir be direktoriaus Pirmūno!

– Pasiimsiu penkias šokolado plyteles, –

paskelbė Šokoladukas, taip vėl pateisindamas savo pravardę. – Sau ir Peperonei!

Peperonė – jo magiško paršelio vardas.

– O aš dėl Jurio pasiimsiu vandens šautuvą! – sušuko Džo.

Pingvinas patenkintas sukaleno snapu. Jam nieko nėra maloniau nei pilvą kutenanti srovelė iš vandens šautuvo.

– Labai gerai, – linktelėjo panelė Kornfyld. – Ir kiti pagalvokit apie saldumynus ir žaisliukus savo magiškiems gyvūnams!

– O kaip šokoladiniai sausainėliai, raudonplauke? – po stalu suniurzgė Rabatas.

Ida pasilenkė ir paglostė jam švelnią nugarą.

– Bus, – pažadėjo ji.

Nuo mokslo metų pradžios klasės vaikams parūpinami magiški gyvūnai.

Ida gyvūną gavo pirmoji. Lapiną Rabatą. Na taip, sykiu su Beniu, jam teko vėzlė Henrieta.

Džo į bičiulius gavo pingviną Juri,

Šokoladukas – paršelij Peperonę. Ana Lėna su chameleonu Kasparu tokie pat neišskiriami kaip Edis ir šikšnosparnė Eugenija. Netgi pamaiva Elena ir pasipūtėlis katinas Karajanas jau apsiprato vienas su kitu.

Pirmiausia vaikai gaudavo žinią, paskui atvykdavo Magiškosios gyvūnų krautuvėlės savininkas ponas Morisonas – ir nuotykiškai prasidėdavo!

Panelė Kornfyld mostelėjo į lentą.

– Prašom nusirašyti, – pasakė ji ir draugiškai linktelėjo klasei. – O paskui – pertrauka.

Visi čiupo rašiklius ir susirašė ilgą sąrašą: „Patogūs sportiniai batai, maža kuprinėlė, žaidimai, stalo teniso raketės, higienos reikmenys, rankšluostis, dainynas, rašikliai, kojinės, apatiniai, šiek tiek kišenpinigių...“

Ida per petį matė, kaip Silas nusirašydamas plačiai išsiviepė. Žodį „kišenpinigių“ jis iškeverzojo per visą puslapį. „Šiek tiek“ visai praleido. Vietoj jo savo lape užsirašė „labai daug“.

2 skyrius

Silas prisidirba

Per pertrauką Benis su mažąja vėžliuke vaikštinėjo po mokyklos pievą, kur augo gardžiausios pienės.

– Neblogai, visai neblogai, – patenkinta narnėjo Henrieta, o Benis atsiduso:

– O ne, ten, priekyje, Silas. To dar man betrūko.

Benis vis dar pyko ant Silo. Ir tikrai, jis stovi ana ten, po senu ąžuolu.